

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De S. Felice & Aducto martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

serunt viuentes: dicentes se à quatuor dæmonibus fuisse ligatos, sed per sanctum Fiacrium nunc solutos.

Quidam curatur à narium poly-

Quidam de territorio Ambianensi, polypum quasi ouum super nasum habens, vt anser sibilans, omnibusque monstrum apparens, ad Sancti Dei monasterium confluen- ens, ibique orans, obdormiuit: ac statim surgens sanatum se inuenit.

Castigatur diuinitus sancti viri iratores.

Septem peregrini de S. Dionysio venientes, cum non longè essent à monasterio S. Fiacrij, dixerunt quatuor ex illis: Eamus ad sanctum Fiacrium. Reliqui verò tres dixerunt: Nos viscosi non sumus, non habemus necesse ire ad eum, ipse non habet peregrinos nisi viscosos. Quatuor tamen ad Sanctum incedentibus, tres prædicti eos irridentes sæpiùs clamabant: Ite viscosi ad medicum viscosorum. Nec mora: cæci facti sunt, & apertis oculis nihil videbant. Pœnitentes igitur clamabant post quatuor socios, qui ad Sanctum Dei properabant. At illi putantes eos vt priùs irridere, ipsis non intenderunt. Tandem visitato sancto Fiacrio reuersi, prædictos sex socios suos inuenerunt cæcos, errare per agros. Cognoscentes verò culpam, eos ad sanctum Fiacrium duxerunt, & cum ipsis Sancti misericordiam implorantes, obtinuerunt eis visum restitui. Tanta autem quotidie, meritis beati confessoris perpetrantur in diuersis partibus miracula, quod de singulis non est nostræ possibilitatis scribere.

Rursus con- sequuntur misericordiam & à cæcitate liberantur.

MARTYRIVM SANCTORVM FELICIS ET ADAVCTI, VT HABETVR IN MS. CO-

dicibus, quibus suffragantur omnia Martyrologia & Ado.

Augusti 30.

S. Felix efflatur tres comminuit deorum statuas.

Similiter & arborem radicibus dei- erit, & templum subuerit.

Iuberur cū quodam socio capitale subire sententiam.

VM feruor Diocletiani & Maximiani sanctos Dei diuersis pœnis interficeret: duos fratres Felices nomine & opere, presbyteros sanctæ Ecclesiæ catholicæ, impietati suæ oblatos, ad Dracum vrbs præfectum dirigi iusserunt, dicentes; Si sacrificare contempnerent, punirentur. Inter eam vnus ex ipsis Felix, qui erat senior frater, cum ex iussione præfecti ductus fuisset ad templum Serapis iuxta secretarium vbi erat præfectus: dum cogere ad sacrificium, exufflauit in faciem statuæ aræ, & statim cecidit. Item ductus est in aliam ædiculam vbi Mercurij statua erat constituta, vt ibi thura incenderet: similiq; modo exufflauit in statuam, & corruit. Item in tertiam quoq; ædiculam ductus est ad simulacrum Dianæ, & exufflās in eam, statim corruit. Tunc reductus ad præfectum, imponitur eculo, & inquiritur quibus maleficijs hoc fecisset. Qui respondens ait; Ego hoc non maleficijs diaboli, sed beneficijs Dei mei omnipotentis egi. Tunc furore repletus præfectus, iussit eum duci iuxta murum vrbs via Ostiensis ad locum qui secundo miliario ab vrbe erat. Et quia in eodem loco arbor excelsa stabat, ibi sacrificare eum compelli fecit. Quod si minimè adimpleret, Draco præfecto renunciaretur. At vbi S. Felix adductus est in memoratum locum, vt nefandissimis sacrificijs inquinaretur, insufflauit in arborem, & ait; Præcipio tibi in nomine Domini mei Iesu Christi, vt à radicibus tuis corruas, & templum cum ara & simulacro eius ita comminuas, vt amplius per te animæ nullatenus decipiantur. Et statim ad verbum serui Dei à radicibus euerfa est, & templum atque aram cum simulacro eius ita comminuit, vt nihil ex ipsis penitus appareret. Quod cum nunciatum fuisset ab officio, Draco vrbs præfecto, iussit eum eadem via duci, & in eodem loco decollari, corpusque eius inhumatum lupis & canibus derelinqui. Qui cum duceretur, obuium habuit quandam virum Christianum, hominibus quidem absconditum, Deo verò manifestum. Hic cum didicisset quod beatus Felix presbyter pro Christi nomine iussus esset capitale subire sententiam, cepit clamare & dicere voce magna; Et ego ex eadem lege sum, & ipsum quem hic sanctus prædicat presbyter, confiteor Dominum Iesum Christum, & pari sententiæ subiacebo. Elegi enim cum eo potius ad tempus mori, & in æternū triumphare cum Domino Iesu Christo, quam cum nefandissimis principibus vestris

vestris ad tempus viuere, & in æternū cum ipsis, pœnis perpetuis cruciari. Interea ducti ad locum in quo prædicta arbor steterat, cum eis spatium orandi datum fuisset, exurgentes ab oratione osculati sunt se inuicem, & pariter capitalem subiērunt sententiam. Corpora autem eorum inhumata relicta sunt, sed Christiani noctū venientes, ibidem vbi arbor steterat, quia nimiam terræ altitudinem aperuerat euersio eius, se pelierunt eos. Altera verò die volentes pagani ex nimia rabie corpora eorum effodere, quicunque tentauerunt manus admouere, à diabolo arrepti sunt. Vbi postea pacis tempore, basilica fabricata est: in qua beneficia diuina exuberant vsque in hodiernum diem. Passi sunt sancti martyres Felix presbyter & Adauctus, 3. Calend. Septemb. regnante Domino nostro Iesu Christo sine fine, Amen.

Arripitur à diabolo, volentes sanctorū prophanare reliquias.

SANCTI PATRIS NOSTRI GERMANI ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI ENCOMIUM,
in adorationem venerandæ zonæ sanctissimæ Deiparæ, & in depositionem sanctarum fasciarum Domini Dei & Saluatoris nostri Iesu Christi, nec non in Encæniam templi, in quo illa deposita fuerant. Habetur in Simeone Metaphraste. Capitula margini adiecimus.

GLORIOSA dicta sunt de te, ciuitas Dei: nobis diuinus Dauid cecinit in spiritu: reuera ciuitatem, de qua gloriosa dicta sunt, apertissime vocans ciuitatem magni Regis. Quanam ea est? Existimo eum manifestissime & sine vlla contradictione dicere eam, quæ verè est electa, & omnibus superior, non domorū excellentia, & altitudine excitorum ædificiorum, sed diuinarum & sublimium virtutum magnitudine & puritate omnibus antecellētem, Mariam nulli penitus culpæ affinem, & castissimam Deiparam. In qua, qui verè est Rex regum & Dominus dominantium, habitauit, vel potius, in qua plenitudo rotius diuinitatis habitauit corporaliter.

Augusti 31. Plal. 86. Cap. 1.

Maria, præclarissima ciuitas & domus Dei.

Hæc verè gloriosa ciuitas, hæc Sion, quæ percipitur intelligentia. Hanc, ut arbitror, Dauid prædixit diuinus. Quòd si quis eius quoquè domum, gloriosam urbem vocauerit, non alienum à vero & honesto dixerit. Si enim ij, quorum nomina in terris celebrata sunt, diuturno tempore nominis memoriam conseruant: aliorum autem, quorum ne nomina quidem fas esset labijs proferre, columnæ, & templa, & simulacra vsque in hodiernum diem, etsi nomine tantum, sunt tamen extensa, & ipsi tanquam adhuc supersites, resonant in auribus simpliciorum: quid dixerit quispiam de gloriosissima & laudatissima Virgine, quæ est omni ex parte intemerata, & nulli culpæ obnoxia? Nam si ea appellata est ciuitas animata Regis Christi, meritò illius quoquè templum sanctissimum, cuius dedicationem hodiè celebramus, & est, & nominatur ciuitas gloriosa. Ciuitas non terrestris, & mortali Regi in ciuium numerum ascribens eos, qui parent eius ditioni: sed cælesti, qui transmittit ad vitam æternam, & præbet regnum suum ijs, qui ipsum sequuntur.

Cap. 2.

Dedicatio templi.

Encæniorum autem nomen, id est, dedicationis, o reuerendi auditores, nè recenter factis ædificijs, & modò coagmentatis constructionibus existimetis solum contineri: sed eam etiam, quæ in spiritu fit, renouationem significare, per quã homo noster internus, cum vetus & lacerum peccati exuerit indumentum, nouum pietatis induens, viuit in vitæ nouitate. Illis enim delectatur Virgo, ab omni penitus macula aliena, qui virtutibus & secundum Deum vitæ pio instituto renouantur. Sic castæ castis castè fruamur Encænias: & tanquam ad ipsam præsentem, & omnia vidētem accessuri: ita ad venerandum eius templum accedētes, omnia componamus, & omnia mutemus in id, quod est melius, actionem & contemplationem. Nihil sit nostro die indignum, non ingressus pedis, non risus dentium, ut dicitur, non vestis ornatus tendat ad inæcorum. Quid dico? Ipsas quoquè componamus cogitationes, & inaccessas esse Deo dignas ostendamus.

Cap. 3.

Encæniam ut celebranda.